

Zone: horrorachtig psychotheater

Theater

De Zone

Gezien: 10/10 en 12/10, geheime locaties, A'dam. T/m 28/11. Inl: dezone.nl

Door Ron Rijnhard

Je bent wel achterdochtig Ron", zegt de man in de bruine trui en zwarte trainingsbroek voor hij me het terrein van *De Zone* oplaat. Hij heeft gelijk, bedenk ik, als ik eenmaal in mijn eentje in een hut op palen zit; opgesloten in het donker. Je niet overgeven aan de situatie en de acteurs uit hun tent proberen te lokken. Beetje de recensent uithangen. Stom. Gemiste kans.

Nadenken over wie je bent en waarom: dat is het doel van het psychologisch-theatraal experiment *De Zone* van Alexandra Broeder. Op de website waar je kaarten bestelt, begint het spel met indringende vragen. Die krijgen een vervolg bij een *intake*-gesprek op een geheime locatie.

In een oud kantoorpand word ik door de gang geleid door een jonge vrouw in stofjas. Overal klinken hoge, suizende tonen, als uit een oude sciencefictionfilm.

Volgens een papier dat ze me geeft is *De Zone* een gebied met hoge frequenties. Op een bed wordt getest of ik medisch geschikt ben. Ik hoor een verdraaide kinderstem spookachtig „Hoor je me" kirren. Een robotvrouw ondervraagt me, maar als ik een vraag terugstel, antwoordt ze niet. Ze herhaalt alleen haar laatste vraag.

Voortdurend kijkt ze me langdurig zwijgend aan - zonder uitdrukking. Ongemakkelijk. „Wat wil je echt?" Die vraag krijg ik het weekend nog een keer per sms. Het spookkindje belt me ook.

De moeder van dit psychologisch-theatraal metier is *Fij - de stad* van Amerikaanse Fiona Templeton, dat in 1990 werd uitgevoerd. Dertien acteurs gaven je, lopend

door Den Haag, aan elkaar door. Je werd afgebluft door een directrice, een priester biechtte bij je en een spionne informeerde naar je geheimen: „Heb je wel eens een brief open gestoomd?" Gaandeweg was je bereid al je zonden te bekennen.

De Zone is minimalistischer, maar breekt je ook open. Bij een tweede bezoek, aan een ruig terrein elders, word ik met drie anderen tegelijk ontvangen door de man in trui en zijn met kratten gebouwde schuurtje. Hij begint gemoedelijk. Hij is er alleen om thee te schenken, zegt hij.

Maar ook Truiman gaat op de intieme toer. Of er een moment was, waarna het leven geheel anders werd, vraagt hij een studente. Ja, toen ze op haar opleiding werd aangenomen. Hoe voelde dat? Blij. Hoe voelt dat? Rustig. Hoe voelt rustig? Als een waterstroom door je lijf - ze zegt het mooi en hij stopt eindelijk met vragen.

Heb je wel eens gedachten die je niet durft uit te spreken, vraagt hij me. Wie niet, zeg ik. Meteen herhaalt hij de vraag. Truiman herkent snel wanneer iemand een echt antwoord uit de weg gaat.

Even later is de vraag of ik een geheim heb. Ja. Hij spreekt uit wat ik denk en lacht: dat heeft iedereen volgens jou. Ja. Maar volgens Truiman zeggen de meeste bezoekers nee op deze vraag. Dat lijkt me niet oprecht, of ontwijkend, maar ik zeg: Er zijn veel leugenaars op de wereld. Ben jij ook een leugenaar, vraagt hij. Absoluut, jij toch ook, flap ik eruit. Aan zijn gezicht te zien valt dat niet goed bij Truiman, maar hij houdt overzicht, en begint een nieuwe kwestie: kan jij goed contact met jezelf maken?

De Zone is zo spannend en indringend als je het zelf maakt. In het hutje op palen gaan de lampen aan en uit. Hard licht, zacht licht. Het spookstemmetje spreekt weer. Fluittonen klinken. Een horrorfilm. Het is lang donker. En stil. *The Blair Witch Project*. Wat gaan ze doen? Gaat dit voorbij? Ik praat hardop tegen mezelf. Verwijtend.

De mysterieuze man in trui die de bezoekers van psychologisch-theatraal project **De Zone** ontvangt.